

ÉRKEZETT		2017 MÁJ 22.	
Ikt.szám:			
PF:	Ül:	CC:	

1

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a Bólyai János és Társai Ügyvédi Iroda (1027 Budapest, Margit krt. 50-52. eljáró ügyvéd: _____ által képviselt **Szcientológia Egyház Központi Szervezet** (1138 Budapest, Váci út 169.) kérelmezőnek a dr. Szabó Dudás Hargita Ügyvédi Iroda (1011 Budapest, Corvin tér 10., eljáró ügyvéd: dr. Dudás Gábor) által képviselt **Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság** (1125 Budapest, Szilágyi Erzsébet fasor 22/C. hiv.szám: NAIH/2016/6544/5/H) kérelmezett ellen közigazgatási végzés bírósági felülvizsgálatára indult ügyében meghozta a következő

V É G Z É S T

A bíróság a kérelmező felülvizsgálati kérelmét elutasítja.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog miatt le nem rótt illeték a kérelmező személyes illetékmentessége folytán az Állam terhén marad.

A bíróság kötelezi a kérelmezőt, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg kérelmezettnek 25.000,-(azaz huszonötezer) forint perköltséget, mely az Áfa összegét is magában foglalja.

A végzés ellen jogorvoslatnak helye nincs.

I N D O K O L Á S

A kérelmezett az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Infotv.) 60.§ (1) bekezdése alapján hivatalból adatvédelmi hatósági eljárást indított. Hivatkozott a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 50/A. §-ára, 50/B.§-ára, 50/C.§-ára, 57/B.§ (2) bekezdésére, melyek alapján megállapította, hogy a kérelmezett a tényállás tisztázása érdekében jogosult valamely dolog birtokának a birtokos rendelkezése alóli elvonására, ha a tényállás másként nem tisztázható vagy az jelentős késedelemmel járna, vagy a lefoglalás mellőzése a tényállás tisztázásának sikerét veszélyeztetné, ennek alapján a papír alapon és elektronikus úton rögzített adatokat, adatkezelési hozzájárulásokat és tájékoztatásokat lefoglalta. Megállapította továbbá, hogy a lefoglalást a megvizsgálandó dokumentumok nagy mennyisége is indokolja, amely a helyszínen nem kivitelezhető. Rögzítette továbbá, hogy az elektronikus úton rögzített adatok lefoglalását úgy

foganatosította, hogy a hatósági letétéről és a lefoglalt dolgok tárolásának és értékesítésének részletes szabályairól szóló 40/2009. (IX.15.) IRM rendelet 21.§ (1) bekezdése alapján a helyszínen lefoglalt adathordozóról mentette le.

A kérelmező bírósági felülvizsgálatot nyújtott be a végzéssel szemben. Álláspontja szerint a végzés törvényt sértő, különösen az Alaptörvény, a lelkiismereti és vallásszabadság jogáról, valamint az egyházak, vallásfelekezetek és a vallási közösségek jogállásáról szóló 2011. évi CCVI. törvény (a továbbiakban: Ehtv.) rendelkezéseibe ütközik. Hivatkozott az Európai Bíróság 2003. november 3-án hozott ítéletére is álláspontjának alátámasztására. Az Alaptörvényből kiemelte az I. cikk (3) bekezdését, a VII. cikk (1) bekezdését, Ehtv. preambulumát és 8.§ (1) és (2) bekezdését, az Emberi Jogok Európai Egyezményének 9. cikk (2) bekezdését, melyet alátámasztott az Alkotmánybíróság (a továbbiakban: AB) 6/2013. (III.1.) döntésével. Kiemelte az Ehtv. 1.§ (4) bekezdését, valamint több Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: EJEB) Magyarország ellen hozott döntését is. Az Európai Alapjogi Charta 10. cikkét az Emberi Jogok Egyezményével tartalmilag egyezően mondta ki a lelkiismereti és vallásszabadság tiszteletben tartásának szükségességét. Aligha vitatható álláspontja szerint, hogy a lelkiismereti és vallásszabadság az Alaptörvényben megjelölt tartalma lényeges. Az Alkotmánybíróság kimondta, hogy a részjogosítványok közül a tényleges hitéleti tevékenység a legfontosabb. A lelkiismereti és vallásszabadság egyébként a kommunikációs alapjogokhoz tartozik, így kiemelt védelmet élvez egyéb jogokhoz képest. Hivatkozik az AB 4/1993 és 30/1992. döntéseire.

A kérelmezett a kérelmezőtől minden olyan dokumentumot és adathordozót lefoglalt, amely személyes és különleges személyes adatot tartalmaz úgy, hogy ezáltal lehetetlenné tette az auditálást, amely a vallás gyakorlásának központi és meghatározó eleme.

Ezt követően a kérelmező röviden bemutatja a vallására vonatkozó háttér-információkat. A szcientológia vallási szolgálatának magvát a képzés és az auditálás jelenti. Az auditálás a lelki tanácsadás egyedülálló formája, melyet egy különlegesen képzett egyén, az auditor végez, egy bizalmas négy szemközti ülésen tartja az auditor a hívővel. A hívőt preclearnek vagy pre-OT-nek nevezik, az auditor a Szcientológia Egyház lelkésze. Az auditálás során a lelkészt egy kegytárgy (E-méter) segíti. A leglényegesebb mozzanata a kommunikáció. Az auditor egy magatartási szabályzatot követ a preclearrel szemben, amely megköveteli, hogy a lelkész soha ne fedje fel a titkokat, amit megtudott. Az auditor jegyzeteket készít az E-méter reakcióiról, ez a PC-dosszié, ami bejegyzéseket, beszámolókat tartalmaz, vallási irat. Az auditor nem tárhatja fel a preclear auditálási ülésén elhangzottakat, kivéve az esetfelügyelőnek, aki vigyáz az auditálási ülések rögzített rendjére, kijelöli az auditálás típusát, javítja a technikát, kötve van a titoktartási fogadalomhoz. Nagyfokú szentséggként való tisztelet kapcsolódik az Egyházban tartott hívői dossziéhoz. A szcientológia tanítása szerint az auditálási ülésen készült feljegyzéseket azért kell megtartani, hogy a híveket segíteni tudják a szellemi szabadság felé vezető úton. Ha valaki az Egyházon kívülre vinné azokat, az egyén előrehaladását gátolná, amely azt jelentené, hogy a szcientológia mint vallás lényeges korlátozásokat szenvedne, meg lenne fosztva a leginkább tisztelt szentségétől. Valójában ez volt a kérelmezett célja, már csak azért is, mert megtiltotta azoknak a dolgoknak a használatát is, amely a kérelmezőnél maradt.

A végzés súlyosan sérti a szükségesség és arányosság elvét, hiszen a kérelmezői használat nem akadályozta volna a vizsgálat lefolytatását, emellett mivel a kérelmező szakértőt is kirendelt, nyilvánvaló, hogy az adatkezelésbe való bármilyen beavatkozás dokumentálható lett volna. Elfogadhatatlan, hogy a végzés kizárólag utal arra, hogy a jegyzőkönyvben rögzítetteket foglalta le, a birtoklás jogának megsértése alapjogi sérelmet okoz, amely a szükségesség és arányosság elvének

érvényesítése mellett lehet megengedni. Mivel azonban a végzés erre vonatkozóan érdemi indokolást nem ad, a korlátozás önkényes.

Alaptörvény-ellenes a végzés azért is, mert gyónási titkot tartalmaznak az iratok, amely sérti a vallásszabadságot, sérti az Alaptörvény VI. cikkét is. Megjegyzi, hogy épp a kérelmezett által védeni kívánt jog sérült ezáltal. Ezzel nem tagadják a kérelmezett eljárási jogosultságát, azonban hangsúlyozzák az alaptörvényi szabályozás tiszteletben tartását. Nem állítja a kérelmező, hogy a hivatkozott jogok korlátlanok, azonban a kérelmezett semmi indokot nem hozott fel az általa alkalmazott súlyos jogcsorbítás igazolására. Hivatkozva az EJEB gyakorlatára rögzíti, hogy a gyónási titok megóvása az egyébként önmagukban indokolt beavatkozást biztosító rendelkezésekkel sem írható felül. Hivatkozik az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságának ítéletére is.

A kérelmezett nem élt azon lehetőséggel, melyet az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény 54.§ (1) bekezdés a) pontja biztosít, mely szerint lehetőség lett volna betekintésre és másolásra, mellyel biztosítható lett volna, hogy a kérelmező folytassa a lelkiismereti és vallásszabadság megvalósítását szolgáló tevékenységét.

Az AB 2/2007. döntése alapján rögzíti, hogy a dolog lényegénél fogva konkrétabb megjelöléseket követelő jogalkalmazás során is elfogadhatatlan az ilyen meghatározás. Az EJEB ítélete értelmében a keresendő és lefoglalható tárgyak túlságosan tág körben való meghatározása önkényre adhat alapot.

Mindezek alapján kéri a végzés hatályon kívül helyezését.

A kérelmezett ellenkérelmében végzésének jogi és ténybeli megalapozottságára tekintettel kérte a bírósági felülvizsgálati kérelem elutasítását perköltség megállapítása mellett. Álláspontja szerint a kérelem elkésett, mivel a kérelmező nem az úrlapbenyújtás támogatási szolgáltatás igénybevételével nyújtotta be kérelmét.

A kérelmezett 4. szám alatt megküldte a bírósági felülvizsgálati kérelmet, melyet a kérelmező postai úton terjesztett elő.

A kérelmező észrevételt tett, melyben előadta, hogy a kérelem nem késett el. Téves az az értelmezés, hogy a kérelmezőnek a tevékenysége során a jogszabályokat be kell tartania és nem hivatkozhat a jogszabályi kötelezettségek ellenében a vallásszabadságra. Az alapjogok ugyanis felülírhatnak fontos jogszabályi kötelezettségeket is. Hivatkozik az AB 22/1992. számú döntésére. A vallásszabadság a kiemelt védelmet élvező kommunikációs jogok sorába tartozik. A kérelmező azt vitatja, hogy a kérelmezett jogszerűen gyakorolja hatáskörét. Senki sem vitatja, hogy a kérelmezett csak az Alaptörvénnyel nem ellentétes vallási tevékenységet folytathat, mivel a szcientológia bejegyzett intézmény, illetőleg a hitéleti tevékenységen túlmenő adatkezelés nem vallási tevékenység, így a hatóság által vizsgálható. A kérelmezett azonban nem korlátozta a lefoglalást a hitéleti tevékenységen túlmenő adatkezelésre. Az auditálási szolgáltatás folyamán végzett minden tevékenység az egyházi tevékenység része, így semmilyen állami szerv, hatóság által nem vizsgálható és nem korlátozható. A kérelmezett nem tett különbséget a vallási és adatkezelési tevékenység közt. Megjegyzi, hogy a törvényt 2012. január 1-jét követően kezelt adatokra kell alkalmazni, azaz az azt megelőzően keletkezett irat lefoglalása jogellenes. A gyónás egyidejűleg adatkezelés, ugyanakkor vallási meghatározottsága miatt nem érinthető a közhatalom által. Hivatkozik a Ket. 17.§-ára. A preclear dossziék tartalmának megismerése azért aggályos, mert azok gyónási titkot tartalmaznak és erről a kérelmezettnek tudomása volt. Ennek az arányossághoz nincs köze, súlyosan jogsértő. A lefoglalás nem a vallás dogmáit sérti, hanem az Alaptörvényt, azon belül a vallás szabad gyakorlásának jogát. Ellentétes továbbá az Info törvény 71.§ rendelkezéseivel,

amely az esetleges személyes adatok hatóság általi megismerhetőségét a szükséges mértékre korlátozza.

Nem történt meg a kérelmezett birtokában hagyott dolgok azonosítása és a jegyzőkönyv sem jelölte meg. Nem ad a végzés indokolása magyarázatot, miért éppen az egyébként elfogadhatatlanul megjelölt dolgokat kellett lefoglalni. A kérelmezett által feltett kérdéseket a lefoglalás után küldte meg a kérelmező részére.

Nem felel meg a valóságnak, hogy a kérelmező nem jelölte meg, melyik irat tartalmaz gyónási titkot, számos lefoglalt irat fedlapján szerepel az információ, hogy gyónási titokról van szó. A kérelmezett a helyszínen nem kérte, hogy jelölje meg a kérelmező a privilegizált iratokat. A lefoglalás előtt kellett volna tájékozódnia arról hogy mely adatok tartoznak a gyónási titok körébe. Az adatkezelés konkrét alapja pedig a lefoglalásra alapot egyáltalán nem szolgáltató jogi szabályozásban keresendő, hiszen azon túlmenően csupán olyan egyházi döntések jöhetnek szóba, amelyek az Ehtv. 8.§ (2) bekezdés értelmében nem vizsgálhatóak. A helyszíni másolás szóba jöhetett volna, ha a kérelmezett meg tudta volna jelölni a szükségesnek tartott dokumentumokat. Az ún. zsákolásos módszer alkotmányosan elfogadhatatlan.

A kérelmező ismételten észrevételt tett, és közölte, hogy a kérelmező neve megváltozott. Az észrevételében előadta, hogy az eltelt idő óta semmit sem kaptak vissza annak ellenére, hogy tudta, hogy jogellenes eljárásával súlyos kárt, hátrányt okoz. A kérelmezett egy másik ügyben használja a nála lévő lefoglalt és elszállított iratokat, amely ellentétes a Ket. összes alapelvével és az Infotv. 71.§-ával.

A Ket. szakaszai nem tartalmaznak olyan törvényes lefoglalási okot, amely az iratok lefoglalását azért tenné lehetővé, mert kényelmesebb a kérelmezett számára, ha nem a helyszínen nézi át az iratokat. Lehetőség lenne betekinteni és másolatot kérni, mellyel a kérelmezett nem élt. A kérelmezett azt sem tette lehetővé, hogy a kérelmező a lefoglalt iratokról tételes jegyzéket vagy másolatot készítsen. Az, hogy a lefoglalás szükséges, indokolt, arányos és jogszerű volt, a kérelmezettnek kell bizonyítania: ha a tényállás másként nem tisztázható vagy az jelentős késedelemmel járna, vagy a lefoglalás mellőzése a tényállás tisztázásának sikerét veszélyeztetné. A feltételek nem álltak fenn, mivel az iratok vizsgálata nem szükséges az adatvédelmi hatósági eljárás céljához, a tényállás felderítése után elegendő néhány akta a feltérképezéshez, iratjegyzéket nem vett fel, a helyszínen is tudta volna tanulmányozni az iratokat, a kérelmező együttműködött, így erre sem lehet hivatkozni, a kérelmezett már hamarabb döntött a lefoglalásról, a vizsgálat jelenleg is tart. Hivatkozik az Ehtv. 6.§-ára, melyből rögzíti, hogy vallási tevékenységnek minősül a hitéleti tevékenységhez szükséges adatkezelés, vallási tevékenységet állami szerv nem vizsgálhat, kizárólag jelen eljárásban a vallási tevékenységgel össze nem függő adatkezelést vizsgálhatja. A kérelmező közölte, melyik irat gyónási titok, mégis lefoglalta azokat. Hivatkozik az Ehtv. 5.§-ára és 8.§-ára is, melyek alapján kiemeli, hogy hatósági nyilvántartásba a lelkiismereti és vallásszabadsággal kapcsolatos adatokat gyűjteni, felvenni nem szabad, az autonómia elve miatt az egyházak irányítására, felügyeletére az állam nem hozhat létre szervet. A kézzel írt, strukturálatlan adatállománynak minősülő pc folderek és etika folderek kizárólag vallási tevékenység és vallásgyakorlás célját szolgálják és gyónási titkot tartalmaznak, de a személyzeti folderek is tartalmaznak kizárólag a vallási tevékenységgel összefüggő adatokat és gyónási titkokat.

Hivatkozik a Ket. 172.§ g)-l) pontjaira, 53.§ -ra, 50/A.§-ra, a gyónási titok abszolút mértékben védett a közigazgatási hatóságokkal szemben. A lelkész és az egyházi személy minőség nem tanúvallomás megtagadási ok, hanem abszolút akadály. A titoktartási kötelezettséget a hatóságnak hivatalból figyelembe kell vennie. Mivel a foglalás jogszabálysértő volt, haladéktalanul intézkedni

szükséges annak megszüntetéséről. Hivatkozik a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 170.§-ára, a büntetőjog szabályaira, kommentárookra, az Ehtv. 9.§-ára, 13.§-ára és kiemeli, hogy azok mind védik a vallási közösségek lelkeszeit és vallásos szertartást hivatásszerűen végző tagjait és az általuk, hivatásuk körében a hívekről megszerzett adatokat és információkat, mely rendelkezéseket a kérelmezettnek be kell tartania. Nyomatékosan kiemeli, hogy a kérelmezett nem vitatta, hogy a vallási tevékenység részét képező adatkezelés illetve a gyónási titok abszolút védelmet élvez, csak arra hivatkozott, hogy nem lehet tudni, mely irat a gyónási titok. Utal arra, hogy a négy hónapja elvitt dossziékon magyar és angol nyelvű felirat jelzi, hogy az adott akta gyónási titkot tartalmaz, de erről szóban is tájékoztatták a kérelmezettet, így nem felel meg a valóságnak, hogy nem tudták, mely irat gyónási titok.

A kérelmező az adatokat semmilyen formában nem tette rendszer részévé és automatizált formában sem dolgozta fel. Jelen esetben a 95/46/EC irányelv 3.1 cikke közvetlenül hatályos, amely kifejezetten kizárja a lefoglalt iratokat érintő tevékenységet mint adatkezelési tevékenységet az adatkezelési törvény hatálya alól. A lefoglalást a hatóság olyan ügyben foganatosította, melyre hatásköre sem lenne. A lefoglalás nem terjedhet túl a konkrétan azonosítható célon. A kérelmezett nem adatkezelést, hanem vallást vizsgál, amely jogsértő. Szükséges biztosítani az egyenlő elbánás elvét, a szcientológia vallás követőinek védelmét továbbá azt, hogy a kérelmezett az Alaptörvényt, valamint a jogszabályi rendelkezéseket betartsa és az eljárását a jogszabályokban biztosított hatáskörére korlátozza. A kérelmezett prekonceptióval tekint a kérelmezőre és ezért alkalmaz jogszerűtlen eljárást, mivel mind az iratelszállítás ténye és módja mint az a tény, hogy egyéni panaszokra sem hajlandó visszaadni az iratokat, erre mutat.

A végzés sérti a Ket. 50/A.§ (2) bekezdését, 50/C.§ (1) bekezdését, 53.§ (3) bekezdés b) pontját, 172.§ g) pontját, a Ket. alapelveit, különösen a 1.§ (2) bekezdését, 2.§-át, 4.§ (1) bekezdését, 5.§ (1) bekezdését, az Infotv. időbeli és tárgyi hatályra vonatkozó rendelkezését, 71.§-át, a 95/46/EC irányelv 3.1 cikkét, az Ehtv. 5.§ (1) bekezdését, 6.§ (3) és (4) bekezdéseit, 8.§ (1)-(2) bekezdéseit, 19.§-át, valamint az észrevételekben előadott jogszabályi rendelkezéseket.

A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

A bíróság a kérelmezett végzését a Pp. módosításáról és az egyes közigazgatási nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról szóló 2005. évi XVII. törvény (a továbbiakban: Knp.) 3. §-a alapján vizsgálja felül.

A Knp. 1. § (2) bekezdése szerint az e törvényben szabályozott közigazgatási nemperes eljárásokban kizárólag okirati bizonyításnak van helye.

A Knp. 4. §-a értelmében a közigazgatási nemperes eljárásokban a Pp. XX. fejezetének szabályai - az ezen, valamint külön törvényben foglalt, továbbá a polgári nemperes eljárás sajátosságaiból fakadó eltérésekkel - megfelelően irányadók.

A bíróság a kérelmezetti végzést a Ket. 109. §-a, valamint a Pp. 339/A. §-a értelmében a meghozatalakor alkalmazandó jogszabályok és fennálló tények alapján, a kereset és az ellenkérelem keretei között vizsgálta felül, a tényállást a felek által csatolt nyilatkozatok, továbbá a közigazgatási iratok tartalma alapján állapította meg.

E körben a bíróság előzetesen megjegyzi, hogy a Knp. 4.§ alapján, figyelemmel a Pp. 340/B.§-ára, a közigazgatási nemperes eljárásokra a Pp. XX. fejezete azzal irányadó, hogy abban a 340/B.§-át nem kell alkalmazni, figyelemmel arra is, hogy a 394/B.§ (1) bekezdése szerint ez ún. „más polgári eljárás”, amiben törvény nem ír elő elektronikus kapcsolattartást, ennek megfelelően a bíróság bekérte a kérelmezettől a kérelmező által papír alapon megküldött felülvizsgálati kérelmet és megállapította, hogy az határidőben került benyújtásra. Így a kérelmezett elkésztettségére vonatkozó ellenkérelme alaptalan.

A bíróság mindenképp előzetesen rögzíti, hogy a kérelmezett a támadott NAIH/2016/6544/5/H. számú végzését közigazgatási hatósági eljárás keretében, a Ket. lefoglalásról rendelkező 50/A. §-a alapján hozta meg. A bíróságnak a támadott végzés felülvizsgálata során arról kellett döntenie, hogy jogszerűen rendelkezett-e a kérelmezett az eljárása során a lefoglalásról, az a tényállás tisztázása érdekében szükséges volt-e, és helytállóan jutott-e arra a következtetésre a kérelmezett, hogy a lefoglalás mellőzése a tényállás tisztázását esetlegesen veszélyeztetné. A bíróság hangsúlyozza, hogy a lefoglalás jogintézménye a tényállás tisztázására szolgál, amennyiben az más – enyhébb eszközzel – nem valósítható meg. A lefoglalás önmagában egy kényszerintézkedés, hiszen a lefoglalást elszenvedő alapvető jogai sérülnek, amivel szemben áll a közérdek védelme, vagyis a jogellenes cselekmények felderítésének igényéből fakadó társadalmi érdek.

A Ket. 50/A. § (1) bekezdése szerint az ügyben érdemi döntésre jogosult hatóság a tényállás tisztázása érdekében jogosult valamely dolog birtokának a birtokos rendelkezése alóli elvonására (a továbbiakban: lefoglalás), ha a tényállás másként nem tisztázható vagy az jelentős késedelemmel járna, vagy a lefoglalás mellőzése a tényállás tisztázásának sikerét veszélyeztetné.

A (2) bekezdés értelmében a lefoglalás érdekében a dolog birtokosát fel kell szólítani, hogy a dolgot adja át. Nem köteles a dolog átadására az, aki tanúként nem hallgatható meg, valamint az, aki az 53. § (4) bekezdés c) pontja alapján a tanúvallomást megtagadhatja, ha a számára információt átadó személy kilétét a dolog átadásával felfedné.

A (2a) bekezdés szerint az 53. § (4) bekezdés c) pontja alapján a tanúvallomás megtagadására jogosult személynek a dolog átadása alóli mentessége az annak alapjául szolgáló jogviszony megszűnése után is fennmarad.

A (3) bekezdés értelmében ha a dolog átadására köteles személy nem adja át a dolgot, a hatóság a lefoglalást a rendőrség közreműködésével foganatosítja, és a dolog átadására köteles személyt eljárási bírsággal sújthatja.

A (4) bekezdés szerint a lefoglalás foganatosítására a szemle szabályai irányadóak azzal, hogy a szemletárgy birtokosára vonatkozó szabályokat a lefoglalt dolog birtokosára kell alkalmazni.

A Ket. 50/B. § (1) bekezdés szerint a hatóság a lefoglalt dolgot elszállítja és megőrzi, vagy ha az elszállítás lehetetlen vagy aránytalanul magas költséggel járna, a dolgot a birtokos őrzetében hagyja a használat és az elidegenítés jogának megtiltásával.

A (2) bekezdés szerint a lefoglalásról készített jegyzőkönyv a lefoglalt dolgot egyedi azonosításra alkalmas módon írja le.

A fenti kiemelt rendelkezésekből a bíróság megállapítja, hogy lefoglalásra jogosult az ügyben érdemi döntésre jogosult hatóság, azaz a kérelmezett. A lefoglalás célja, hogy a kérelmezett a tényállást tisztázza, azaz a tényállás tisztázása érdekében alkalmazható a jogintézmény. A

lefoglalással megfosztja a hatóság a lefoglalt dolog birtokosát a birtoka rendelkezési jogától. A lefoglalás nem egy eljárási mozzanattól, hanem több szakaszból áll. A lefoglalás eljárásmenetében az első szakasz a hatóság lefoglalási döntésének szakasza, amelyben a hatóság eldönti, hogy a lefoglalás szükséges-e. E körben valóban helytálló a kérelmező hivatkozása, hogy a kérelmezett az eljárást megindító döntést és a lefoglalás elrendeléséről szóló döntést egy napon hozta meg, azonban a végzések iktatási számának sorrendje utal a döntések meghozatala sorrendjére, amely nem teszi a foglalást elrendelő végzést jogszabálysértővé.

A kérelmezettnek a lefoglalásról végzést kell hozni, melynek során vizsgálnia kell, hogy a dolog átadását a birtokos megtagadhatja-e. A végzés Ket-ben írt általános tartalmi elemein túl a hatósági letétről és a lefoglalt dolgok tárolásának és értékesítésének részletes szabályairól szóló 40/2009. (IX. 15.) IRM rendelet rendelkezik a lefoglalással, letéttel, annak feloldásával kapcsolatos végzések további tartalmi feltételeiről, e körben a kérelmezett helytállóan hivatkozott a 21.§ (1) bekezdésének alkalmazására.

A kérelmezett, figyelemmel arra, hogy több panasz is érkezett a kérelmező adatkezelési gyakorlata tekintetében, adatvédelmi hatósági eljárást indított annak fényében, hogy megvizsgálja a panaszokat, melyek legfőképp arra irányultak, hogy az adatkezelés során különleges adatokat készletező jellegű adatgyűjtést valósítanak meg és az adatbiztonsági követelményeknek sem felelnek meg. Ennek érdekében a kérelmezett a különleges adatok védelméhez való jog érvényesülését vizsgálja az Infotv. rendelkezései alapján. Nem helytálló tehát a kérelmező azon hivatkozása, hogy a kérelmezett a vallási tevékenységet vizsgálja, a támadott végzés egyértelműen az adatkezelést vizsgálja, hivatalból indított eljárást, az adatok jogellenes kezelésének vizsgálata céljából.

Valóban helytálló a kérelmező hivatkozása az Infotv. időbeli hatálya tekintetében a körben, hogy az Infotv. rendelkezéseit mely naptól kell alkalmazni. A kérelmező helytállóan hivatkozott arra is, hogy a vallásszabadság alapvető jog.

Azonban a bíróság álláspontja az, hogy a kérelmezett eljárása során kell, hogy az iratok tartalmát megvizsgálja, melyik irat tartalmaz gyónási titkot, mit használhat fel eljárása során, milyen okból vizsgálja az Infotv. hatályba lépése előtt keletkezett iratokat, egyáltalán vizsgálhatja-e azokat, és azok közül mit használ fel és milyen okból, mint ahogy azt is a kérelmezett vizsgálja meg, mely aktacsomagot fogja felhasználni.

A kérelmezett mindezek vizsgálatának eredményét az eljárást lezáró döntésében fogja részletezni. Ahhoz, hogy egyáltalán az iratokban foglalt adatokat és azok tartalmát vizsgálhassa, az iratokat, annak nagy mennyiségére tekintettel is, le kellett foglalnia. E körben nem helytálló a kérelmező azon hivatkozása, hogy elegendő lenne két-három akta vizsgálata, hiszen a kérelmezett az iratok vizsgálatával tudja eldönteni, mely aktacsomag szükséges az eljárása során.

Az Infotv. egyértelművé teszi, hogy a Hatóság hivatalból bármely esetben jogosult adatvédelmi hatósági eljárást indítani, azon esetekben azonban, amikor valószínűsíthető a személyes adatok jogellenes kezelése, és a jogellenes adatkezelés személyek széles körét érinti, vagy nagy érdeksérelmet vagy kárveszélyt idézhet elő, az eljárás megindítása kötelező. A kérelmező 95/46/EC irányelv 3.1 cikkével kapcsolatos érvelést a bíróság nem fogadta el, mivel a kérelmezetti eljárás a személyes adatok jogellenes kezelésére, adatkezelésére vonatkozik.

Helytállóan hivatkozott a kérelmezett arra, hogy bár lefoglalta az iratokat, dossziékat, a hitéleti

szellemi tevékenységet nem korlátozta. E tekintetben nem helytálló a kérelmező hivatkozása, hogy az Ehtv. rendelkezéseivel ellentétes lenne a kérelmezett eljárása, mivel nem a vallási tevékenység a vizsgálat tárgya, hanem az adatkezelés, az pedig, hogy milyen adatokat, iratokat fog a kérelmezett felhasználni, miket használhat fel, annak eldöntése nem a lefoglalásról szóló végzés jogszerűségéhez kapcsolódik.

Helytálló a kérelmezett azon hivatkozása, hogy a kérelmezőnek a jogszabályi rendelkezéseket be kell tartania, melyek vizsgálata tehát a kérelmezett kötelezettsége. A fentiek alapján a bíróság a kérelmező által a vallásgyakorláshoz, vallásszabadsághoz kapcsolódóan előadott érvelést és hivatkozásokat nem vizsgálta, mivel az azzal kapcsolatos következményeket a kérelmezett eljárása során fogja értékelni és levonni.

A kérelmező alaptalanul hivatkozik arra, hogy az eljárás során élhetett volna a kérelmezett a másolási és betekintési jogokkal. A kérelmező érvelésével szemben a bíróság a kérelmezett azon hivatkozásával ért egyet, hogy a kérelmezett az Infotv. 60.§ szerinti eljárás alapján járt el, míg a kérelmező az Infotv. 54.§ szerinti másolatkészítésre vonatkozó álláspontja az Infotv. 52.§ szerinti eljáráshoz kapcsolódik. Így e körben a kérelmezett nem is tudott volna betekintési, másolási joggal élni.

A bíróság nem tartja relevánsnak a kérelmező azon hivatkozását sem a jelen nemperes eljárás tárgyát képező végzés jogszerűsége tekintetében, hogy a kérelmező minden irat tekintetében közölte, melyik irat tartalmaz gyónási titkot, mivel az, hogy mely iratban van gyónási titok, kizárólag az iratok áttekintése után lehet egyértelműen megállapítani, amely már nem a végzés jogszerűségének megállapításához kapcsolódik.

Helytállóan hivatkozott arra a kérelmezett, hogy a Ket. 17.§ (1) bekezdése szerint kell a értékelni az iratokat és helytállóan utalt arra a kérelmezett, hogy ezen megállapítását támasztja alá továbbá az Infotv. 71.§ (1) bekezdése is, amely jogszabályi hivatkozás a végzés részét képező jegyzőkönyvben is rögzítésre került.

A kérelmező hivatkozik arra, hogy a kérelmezett az iratokkal kapcsolatos kérdéseit később küldte meg a kérelmező részére, a bíróság a közigazgatási iratok közt elfekvő iratok alapján rögzíti, hogy a lefoglalás jogszerűségének kérdését ez a tény nem érinti.

Nem helytálló a kérelmező azon hivatkozása, hogy jogsértés lenne az, hogy a kérelmezett a kérelmező birtokában maradt iratok használatát korlátozza, mivel azt a Ket. 50/B.§ (1) bekezdése lehetővé teszi.

Tévesen hivatkozott arra a kérelmező, hogy a lefoglalás elrendelésekor a kérelmezett a tényállás tisztázási kötelezettségének nem tett eleget, mert a lefoglalás éppen a tényállás tisztázására vonatkozó törvényi kötelezettség teljesítéséhez volt elengedhetetlenül szükséges. A kérelmezett a felülvizsgált végzésében – figyelemmel az annak alapjául szolgáló jegyzőkönyvben foglaltakra – elégséges indokát adta annak, hogy a lefoglalás elrendelése miért volt szükséges, mellyel szemben a kérelmező nem bizonyította kellő mértékben azt, hogy a lefoglalás elrendelése szükségtelen volt.

A bíróság kiemeli, hogy a lefoglalás során nem sérültek sem a Ket. lefoglalással kapcsolatos rendelkezései, sem a tanúkra vonatkozó szabályai, sem a Ket. alapelvei.

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
34.Kpk.45.041/2017/9.

9

A bíróság kiemeli továbbá, hogy a közigazgatási iratok közt elfekvő jegyzőkönyv tételesen tartalmazza, milyen aktákat foglalt le a kérelmezett, az akták tartalma a címe alapján egyedileg azonosítható, a kérelmezett pontosan megjelölte továbbá azt is, mely aktacsomag mely dobozba került elhelyezésre.

A kifejtettek alapján a felülvizsgálati kérelemben előadottak a kérelem teljesítését nem alapozták meg, ezért a bíróság a kérelmező kérelmét elutasította. Mivel a jelen nemperes eljárás tárgyát nem az képezte, hogy a bíróság eldöntse, hogy egyes iratok tartalmazznak-e gyónási titkot, továbbá az eljárás mely stádiumban van, miért tart több hónapja az iratok vizsgálata és maga az eljárás, a bíróság e kifogásolt kérdéskörökben nem foglalt állást. A bíróságnak kizárólag abban a jogkérdésben kellett döntenie, hogy a lefoglalás elrendelése jogszerű volt-e.

A rendelkezésre álló adatok alapján a bíróság tehát arra a meggyőződésre jutott, hogy a kérelmezetti hatóság döntése, végzése ténybelileg és jogilag megalapozott. Mindezekre tekintettel a bíróság a felülvizsgálati kérelmet, mint alaptalant elutasította.

Az eljárási költségre vonatkozó rendelkezés a Pp. 78. § (1) bekezdésén alapul, ennek összegét a bíróság a Pp. 79. § (1) bekezdése alapján és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése szerint állapította meg, figyelemmel a kérelmezett nyilatkozatára, illetve az általa kifejtett munkára. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés e) pontja, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése, illetve 14. §-a alapján a feljegyzett eljárási illeték az állam terhén marad. A további jogorvoslati lehetőséget a Knptv. 3. § (4) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2017. május 11. napján

dr. Tóth-Lakos Fruzsina Anna sk.
bíróvási titkár

a kiadmány hitelül:

Nagy U.

